

Ἡ ψυχὴ ἀγαπᾷ ὑψηλά, ἡ καρδιά ἀγαπᾷ χαμηλά.

Αἱ ταπεινότεραι τῶν ἀρετῶν εἶναι πολλάκις αἱ ἀναγκαῖαι-  
ται, καὶ παραδείγμα ἡ ὑπομονή, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν δυνά-  
μεθα οὔτε νὰ μάθωμέν τι, οὔτε νὰ παραγάγωμεν.

Μία βάνανσος λέξις εἰς τὸ στόμα ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἔ-  
λαβεν ἀνατροφὴν, προσκρούει ὀλιγώτερον ἢ ἡ μικρότερα πα-  
ράβασις τῆς εὐπρεπείας εἰς τὸ λέγειν τοῦ πεπαιδευμένου.

Ὁ ἥχος ἔχει καὶ τὴν λάμψιν του καὶ τὸ χροῖμα του.

Δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις τὰ πάντα καὶ νὰ μὴ χρησιμεύῃ  
διὰ τίποτε. Οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῶν τοιούτων ἔλεγον : ὁ τὰ πάντα  
εἰδὼς καὶ μὴδὲν ἐπιστάμενος.

Ἡ γυνὴ εἶναι ὄργανον τοῦ ὁποίου τὸ κλειδί εἶναι ἡ καρ-  
διά. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις μόνον ἐν τοιούτῳ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἡ-  
ξεύρῃ νὰ τὸ κρούῃ, διὰ νὰ ᾔναι εὐτυχής.

Ὁ μεγαλοφυὴς ὅταν ἀποθνήσκῃ διὰ τοὺς λόγους του, τότε  
ζῇ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Γελῶμεν πολλάκις διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν μικρῶν κορασίων  
τὰ ὅποια φέρουσι τὴν κούκλαν των εἰς τὴν θυρίδα διὰ νὰ θαυ-  
μάσωσι τὴν ὁδόν. Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀφελεῖς ὅταν  
δεικνύμεν εἰς ἀνθρώπους τινὰς καλλιτεχνήματα ; Ὅα εἰπῆτε,  
δὲν ἐγνωρίζομεν ἂν ἀντιλαμβανόμενται. Ἀλλ' ἐκείναι τάχα ; ...

Καὶ ἡ καρδιά εἶναι ἐπιδεκτικὴ τελειοποιήσεως, ὡς τὸ  
πνεῦμα.

ARMINGAUT

— Καὶ νὰ σὰς ζητήσω νὰ με διδάξητε τὴν μετάνοιαν,  
ἂν εἶναι δυνατόν.

— Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι διδακτὴ, εἶναι αὐθόρμητος, κόρη μου.

— Λοιπὸν σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἀδύνατος.

— Ἔχεις τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς βλασφημίας ἐντὸς τοῦ  
σώματός σου.

— Ἀκουσέ μου, πνευματικέ μου, προσεκτικῶς, καὶ συγχώ-  
ρησον μίαν ἀσθενῆ γυναῖκα. Νόμιζέ με ὡς μεθύουσαν καὶ παρα-  
ληρούσαν. Παραδέχομαι ὅτι ἔρχεται ἐνίοτε στιγμή τις, καθ'  
ἣν ἡ ψυχὴ κατανύσσεται καὶ κλαίει σιγανὰ ἢ καὶ ὀρνεῖ  
ράγδαίως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἡ ὑπερτάτη σκέψις  
πάσης διανοίας. Ἀλλ' ἡ στιγμή αὕτη παρέρχεται, ὡς παρέρ-  
χονται πάσαι αἱ στιγμαί, καὶ μετ' αὐτὴν ἐπανίσταται ἡ σὰρξ  
καὶ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς. Ἀπηθῆτέ με, πάτερ μου, καὶ μὴ με  
καταδικάζετε. Ὑποφέρω ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπὶ τῆς στρω-  
μνῆς ταύτης τοῦ Ἄδου τὰ βασανιστήρια. Ἡ καρδιά μου  
εἶναι αἰμοσταγής, ἡ κεφαλὴ μου ἐσκοτισμένη. Συχνάκις κατα-  
βαίνει εἰς τὰ χεῖλη μου ἀσεβὴς λογισμὸς καὶ ἀναβαίνει ἐναγής  
ἐπιθυμία. Οἱ στεναγμοί μου τὰ δύο ταῦτα μεταφράζουσιν  
εἰς τὴν πυρίνην γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἡ  
βλασφημία εἶναι φυσικὸν προῖον τῆς δυστυχίας καὶ οὐχὶ τῆς  
ἀπιστίας. Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον γυνὴ μάλ-  
λον κολασμένη ἐμοῦ. Ὡς κατὰδικος δεμένος εἰς τὸν σκόλοπα,  
δι' οὗ μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινὴ μου, εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ μου  
δεμένη εἰς τὸν ἔρωτα τούτον, ὅστις εἶναι ἡ ποινὴ μου εἰς τὸν

## ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ.

— Κύτταξε, ἐλησμόνησε νὰ σημειώσῃ τὸ κρασί !

— Πέτου νὰ διορθώσῃ τὸν λογαριασμόν.

— Ὡ ! Γιατὶ νὰ γείνω ἀφορμὴ νὰ ἐπιπληχθῇ ἀπὸ τὸν  
κύριόν του διὰ τὸ λάθος του αὐτὸ τὸ πτωχὸ παιδί ;

— Τί ἔμαθα ἀναχωρεῖς ;

— Ναί, πηγαίνω εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

— Δι' ὑποθέσεις ;

— Ὅχι ; χάριν διασκεδάσεως.

— Θὰ πάρετε καὶ τὴν σύζυγόν σας ;

— Τρελλάθηκα ; Ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι πηγαίνω χάριν δια-  
σκεδάσεως.

Μεταξὺ Κυρίας καὶ ὑπηρετριάς :

— Μαρία εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, τί θέλεις νὰ σοῦ  
κἀμωμποταμᾷ γιὰ τὴν πρωτοχρονιά ;

— Κυρία, ἐγὼ θέλω . . . τὸν ἐξάδελφόν μου Ἰωσήφ.

Διδάσκαλος πρὸς μαθητὴν :

Τὸ αὐγὸν ποίου γένους εἶνε ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ ;

Ὁ μαθητὴς σκέπτεται, εἶτα λέγει :

— Δὲν εἰμ' ἐμ' προῦμεν νὰ εἰξεύρωμεν ποίου γένους εἶνε, ἐνόσω  
τὸ πουλάκι δὲν βγαίνει ἀπὸ μέσα.

Μετὰ ἀπουσίαν δεκαοκτῶ μηνῶν ἀπὸ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου,  
ἐπιστρέφει ὁ σύζυγος καὶ ἀκούει ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε πό-  
νους τοκετοῦ. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ὀργίζεται καὶ ἐτοιμάζεται  
νὰ . . . ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξέρχεται ἡ μαῖα καὶ ἀ-  
ναγγέλλει ὅτι ἡ κυρία ἔτεκεν εἰς τὸ φῶς δύο διδύμους. Τότε  
ὁ σύζυγος ἀναφωνεῖ :

— Τί βλάκας ! Δὲν εἶχε λογαριάσει· ἐννέα καὶ ἐννέα δεκα-  
οκτῶ, ἴσα, ἴσα δύο διδύμα !

νῦν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. Ἀγαπᾷ ἐκείνον, ὅστις κατέ-  
στρεψε τὴν οἰκιακὴν μου εὐδαιμονίαν καὶ κατεσπάραξε τὴν  
καρδίαν τοῦ συζύγου μου, τὸν ἀγαπᾷ τοσοῦτον διαπύρως καὶ  
τοσοῦτον ἐμμανῶς, ὥστε ὁ ἔρως οὗτος εἶναι δαιμόνιον κατοι-  
κοῦν εἰς τὴν σὰρκα μου, εἶναι λεγεὼν ὅλη δαιμόνων ἐξηπλω-  
μένα, ὡς πολὺπους με τοὺς πλοκάμους του, εἰς τὰς φλέβας  
μου, ἐκμυζῶσα τὸ αἷμά μου καὶ ἀπορροφῶσα τὴν πνοήν μου.  
Οὐδέποτε μετενόησα διὰ τὸ ἐγκλημά μου τοῦτο, πάτερ, οὐδὲ  
πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μετανόησω. Ἀπορῶ, πάτερ  
μου, πῶς ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ δη-  
μιουργηθείσῃ φύσει αἰσθημα ἰσχυρότερον τῆς εἰς αὐτὸν πί-  
στεως καὶ Θεὸς ἀνώτερος πάσης θείας παντοδυναμίας. Εἰς  
μάτην, πάτερ μου, ἐκτελῶ παρατεταμένους νηστείας, εἰς μά-  
την κάμνω καθ' ἐκάστην χιλιάς γονυκλισίας. Ἡ σὰρξ δὲν  
δύναται νὰ καταβληθῇ, ὁ ἔρως δὲν δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ. Τὰ  
μὲν χεῖλη μου ψιθυρίζουσι μηχανικῶς τὰς τυπικὰς προσευχάς,  
ἀς παιδιόθεν ἀπεστήθισα, ἡ δὲ καρδιά μου ἀντηχεῖ τὸ ὄνομα  
ἐκείνου . . .

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.